

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/2019

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Mgr. Karol Haťapka, s. r. o., Vretenová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Karol Haťapka, vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a konaním Krajskej prokuratúry v Žiline a jej vyrozumením č. k. Kv 45/15/5500-302 z 15. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronicky 23. apríla 2019 a poštou 25. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ]

■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a konaním Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) a jej vyrozumením č. k. Kv 45/15/5500-302 z 15. februára 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľky z 31. januára 2018 bol sťažovateľ obvinený zo zločinu daňového podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20 a § 277a ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona.

3. Pri výsluchu 6. marca 2018 sťažovateľ vyšetrovateľke priamo do zápisnice uviedol požiadavku, že chce byť vyrozumený o všetkých vyšetrovacích úkonoch, a tiež žiadal, aby mohol byť prítomný pri všetkých úkonoch, mal možnosť položiť otázky znalcom, svedkom a spoluobvineným. Pri procesných úkonoch v rámci vyšetrovania v tom čase sťažovateľ aj bol prítomný, avšak keď začal klásť otázky svedkom a poukazovať na rozpory vo výpovediach, apelovať na nedostatky a pochybenia v postupe vyšetrovateľky a namietal nepresné, či dokonca nesprávne protokolovanie vyjadrení vypočúvaných osôb, táto mu už následne účasť na ďalších úkonoch opatreniami opakovane zakázala a zakazuje, pričom protiprávny stav naďalej trvá.

4. Sťažovateľ žiadal o možnosť vyhotovovať si zvukové záznamy z priebehu úkonov. Jeho žiadosť posudzovala krajská prokuratúra, ktorá vo vyrozumení z 26. apríla 2018 argumentovala, že Trestný poriadok upravuje vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov iba z hlavného pojednávania, a nie z úkonov vykonávaných v prípravnom konaní. Vzhľadom na prípustnosť analógie by bolo možné usudzovať, že aj z úkonov prípravného konania si môžu fyzické a právnické osoby vyhotovovať zvukové záznamy. Zároveň uviedol, že na prípustnosť takéhoto výkladu sú v praxi rozdielne názory, pričom pripravovaná novela Trestného poriadku, ktorá vyhotovovanie zvukových a zvukovo-obrazových záznamov inými subjektmi, ako sú orgány činné v trestnom konaní, toto upravovala, však bola stiahnutá, a preto sa dá usudzovať, že zámerom zákonodarcu

nie je sprístupniť možnosť vyhotovovania obrazovo-zvukových záznamov súkromným osobám v žiadnom z ich možných procesných postavení. Zároveň k sťažnosti na postup vyšetrovatelky uviedla, že nie je dôvod podozrievať ju z úmyslu manipulovať s osobami svedkov a ak by k takejto situácii došlo, nebolo by možné tvrdenie sťažovateľa bez autentického zvukového alebo obrazovo-zvukového záznamu preukázať. Ďalej však uviedla, že samostatným pokynom usmerní vyšetrovatelku, aby pri všetkých úkonoch s účasťou sťažovateľa postupovala v zmysle § 58 ods. 7 Trestného poriadku s tým, že formu zaznamenania úkonu môže zvoliť samostatne podľa technických podmienok na pracovisku, kde sa úkon vykonáva.

5. Vyšetrovatelka svojimi opatreniami účasť sťažovateľa na vyšetrovacích úkonoch opakovane nepovoľuje. Odôvodňuje to skutočnosťou, že podľa § 213 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovatel údajne môže, ale nemusí povoliť účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch a umožniť mu klásť vypočúvaným osobám otázky. Zároveň uvádza, že podľa § 213 ods. 2 Trestného poriadku má právo zúčastniť sa úkonov obhajca sťažovateľa, a preto sťažovateľovi účasť nepovoľuje. Sťažovateľ opakovane žiadal preskúmať takýto postup vyšetrovatelky, lebo podľa neho nie je v súlade so zákonom, ústavou a dohovorom. Vyšetrovatelka nemôže svojvoľne rozhodnúť, že mu nepovolí účasť na úkonoch v trestnej veci, v ktorej je on obvinený. Krajská prokuratúra opakovane žiadosti sťažovateľa odmietla (napr. vyrozumeniami z 28. marca 2018, 26. apríla 2018, 23. augusta 2018, 31. augusta 2018) ako nedôvodné a nemajúce racionálny základ, a tým odobrila postup vyšetrovatelky. Pritom právo obvineného zúčastniť sa na úkonoch je jeho základným a neodňateľným právom a pre procesne zákonné vyšetovanie ho obvinenému nemožno uprieť v žiadnom štádiu konania, teda ani v prípravnom konaní. Na námietku, že sa nevyhotovuje pri vyšetrovacích úkonoch, ktorých zákonnosť sťažovateľ spochybnil, autentický zvukový alebo obrazovo-zvukový záznam, krajská prokuratúra už viac nerefletovala.

6. Opatrením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) z 15. marca 2018 bol sťažovateľovi ustanovený podľa ustanovenia § 40 ods. 2 Trestného poriadku za obhajcu advokát JUDr. Igor Müller. Následným opatrením z 15. mája 2018 bolo ustanovenie

obhajcu zrušené z dôvodu, že sťažovateľ údajne nepreukázal nárok na bezplatnú obhajobu, hoci od augusta 2016 je na jeho majetok vyhlásený konkurz. Sťažovateľ opätovne požiadal o ustanovenie obhajcu. Okresný súd novým opatrením zo 4. júna 2018 mu ustanovil znova za obhajcu advokáta JUDr. Igora Müllera. Sťažovateľ obhajcu výslovne požiadal, aby sa zúčastňoval všetkých procesných úkonov vyšetrovateľky, keďže má vážne výhrady voči jej postupu, ale aj z dôvodu, že jemu osobne bola účasť na týchto úkonoch vyšetrovateľkou opakovane zakázaná.

7. Dňa 16. júla 2018 bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie vyšetrovateľky, podľa ktorého 3. júla 2018 vykonala výsluch svedka, na ktorom sťažovateľovi účasť nepovolila a na ktorom sa napriek výslovnej žiadosti sťažovateľa nezúčastnil ani obhajca. Vyšetrovateľka potvrdila, že obhajca jej zaslal žiadosť o odročenie výsluchu svedkyne aj s uvedením, že sa úkonu zúčastniť nemôže z dôvodu dovolenkového obdobia, pričom sťažovateľovi nie je účasť povolená. Obhajca zároveň upozornil, že sťažovateľ mal záujem položiť svedkyňi viacero otázok a súčasne žiadal aj o vykonanie konfrontácie so svedkyňou.

8. Okresný súd následne oslobodil obhajcu od povinnosti obhajovania a ustanovil sťažovateľovi ďalšieho obhajcu JUDr. Mgr. Buchu, neskôr aj tohto oslobodil od povinnosti obhajovania a za obhajcu ustanovil JUDr. Ing. Lalinského. Napokon okresný súd opatrením z 21. februára 2019 ustanovenie obhajcu zrušil s konečnou platnosťou.

9. Z uvedených skutočností vyplýva, že v priebehu prípravného konania došlo k situácii, keď bol sťažovateľ preukázateľne bez obhajcu, pričom zo strany vyšetrovateľky a dozorujúcej krajskej prokuratúry mu nebola povolená osobná účasť na prebiehajúcich úkonoch (výsluchoch svedkov). Sťažovateľ na porušovanie základných práv opakovane od začatia vyšetrovania upozorňoval a žiadal prešetriť tak postup vyšetrovateľky, ako aj krajskej prokuratúry. Podal podnet aj generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na vydanie príkazu alebo pokynu pre prokurátora a vyšetrovateľa, aby bola sťažovateľovi účasť na vyšetrovacích úkonoch povolená.

10. So sťažnosťou proti opakovanému zásahu zo strany vyšetrovateľky do jeho základných práv sa sťažovateľ 19. novembra 2018 obrátil aj na okresný súd (sudcu pre prípravné konanie), ktorý v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 Trestného poriadku rozhoduje v prípravnom konaní o zásahoch do základných práv a slobôd. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu sťažnosť vybavil oznámením z 11. januára 2019, v ktorom uviedol, že údajne nie je príslušný na konanie vo veci sťažnosti voči porušovaniu práv sťažovateľa zo strany vyšetrovateľky, keďže údajne kontrolu v štádiu prípravného konania vykonáva dozorujúci prokurátor (v danom prípade krajská prokuratúra), pričom z tohto dôvodu všetky podania sťažovateľa vzťahujúce sa na priebeh vyšetrovania odstúpil na ďalší postup krajskej prokuratúry, ktorá sa so sťažnosťou vysporiadala opäť iba vágne vydaním napadnutého vyrozumienia a odkazom na predošlé vyrozumienia krajskej prokuratúry, ktoré sťažovateľ v ďalšom špecifikuje.

11. S postupom sudcu pre prípravné konanie okresného súdu, ktorý odstúpil sťažnosť krajskej prokuratúry, sťažovateľ nesúhlasil a považoval ho za procesne nesprávny a nezákonný. Preto sudcovi pre prípravné konanie okresného súdu zaslal podanie z 11. januára 2019 označené ako „*Nesúhlas s postúpením veci - sťažnosť*“. V podaní poukázal na ustanovenie § 2 ods. 3 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že o zásahoch do základných práv a slobôd rozhoduje sudca pre prípravné konanie, a nie prokurátor. Na tento nesúhlas sťažovateľa však okresný súd vôbec nereflektoval a vo veci rozhodla krajská prokuratúra napadnutým vyrozumením.

12. Sťažovateľ viac ako dva roky žiada, aby sa mohol ako obvinený obhajovať sám, čo sa mu neustále upiera a zakazuje. Sudca pre prípravné konanie má povinnosť dbať na dodržiavanie zákonnosti vedenia trestného stíhania ex offo, čo sa však nestalo a trestné konanie je v rozpore s ústavou, dohovorom a so samotným zákonom. Sudca pre prípravné konanie v nadväznosti na sťažovateľovo podanie žiadal, aby sťažovateľ jasne určil, či si volí obhajcu, ktorý by ho v danej veci zastupoval, žiada ponechať ustanovenie obhajcu z dôvodu nemajetnosti, žiada o zrušenie ustanovenia obhajcu s tým, že sa chce ako obvinený v trestnom konaní obhajovať sám, prípadne žiada oslobodiť od povinnosti obhajoby JUDr. Ing. Lalinského s uvedením konkrétneho dôvodu. Sťažovateľ na to oznámil,

že obhajcu si nevolí, keďže sám má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa a chce sa obhajovať sám. Tieto skutočnosti sťažovateľ oznámil aj vyšetrovateľke. Požiadal tiež, aby neprocesne realizované vyšetrovacie úkony boli zopakované v jeho prítomnosti.

13. Krajská prokuratúra vo vyrozumení č. k. Kv 45/15/5500-302 z 15. februára 2019, ktoré sa stalo právoplatným 25. februára 2019, uviedla, že na podklade žiadosti sťažovateľa z 19. novembra 2018 v zmysle ustanovenia § 210 Trestného poriadku údajne preskúmala postup vyšetrovateľky. Vo vyrozumení uviedla, že v súvislosti so záverečnou časťou podania sťažovateľa treba opakovane vysloviť názor, že jeho právo na obhajobu nie je postupom vyšetrovateľky odopierané a realizácia obsahu tohto práva je v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Sťažovateľom vznášané pripomienky a požiadavky na zachovanie práva na obhajobu boli už predmetom vyrozumení zasielaných sťažovateľovi v predchádzajúcom období, na ktoré krajská prokuratúra vo vyrozumení odkazuje. Ide najmä (ale nielen) o odkaz na vyrozumenie krajskej prokuratúry z 23. augusta 2018 a z 5. novembra 2018. Krajská prokuratúra osobitne upozornila na vyrozumenie z 23. augusta 2018, ktoré sa týkalo výhrad vyslovených voči nepripusteniu sťažovateľa ako obvineného k vyšetrovacím úkonom, a to údajne z rovnakých dôvodov a v rovnakej súvislosti, ako to bolo aj v súčasných podaniach sťažovateľa, resp. v žiadostiach jeho obhajcov. V tomto smere krajská prokuratúra zotrvala na vyslovenom právnom názore uvedenom vo vyrozumení z 23. augusta 2018 aj v rozhodujúcej dobe a nepovažovala za potrebné osobitne jeho obsah znova reprodukovať. Vyrozumením z 5. novembra 2018 žiadosti sťažovateľa o preskúmanie postupu vyšetrovateľky považovala krajská prokuratúra, odkazujúc na predošlé vyrozumenia, ako celok za vybavené.

14. Vo vyrozumení krajskej prokuratúry z 23. augusta 2018 sa táto zaoberala podaním sťažovateľa z 24. júla 2018 (žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľky z 20. júla 2018 podaná obhajcom sťažovateľa a smerujúca proti opatreniu vyšetrovateľky z 9. júla 2018 o nepovolení účasti sťažovateľa na výsluchoch svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), ďalej prípisom vyšetrovateľky z 2. augusta 2018 (v zápisnici o výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] obsiahnutá námietka, že sťažovateľovi nebola účasť na výsluchu

povolená) a napokon prípisom vyšetrovateľky z 13. augusta 2018 (v zápisnici o výsluchu svedkov [REDAKOVANÉ] zo 7. augusta 2018 bola taktiež obsiahnutá námietka, že sťažovateľovi nebola účasť na výsluchoch povolená).

15. Krajská prokuratúra vo vyrozumení z 23. augusta 2018 tvrdila, že v súlade s ustanovením § 210 Trestného poriadku preskúmala všetky uvedené podania a uviedla, že tvrdenia obhajoby o porušení jej práv v súvislosti s nepovolením účasti sťažovateľa na vyšetrovacích úkonoch nemajú žiaden procesný základ a sú neopodstatnené. Podľa názoru krajskej prokuratúry z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva aj právo obvineného vypočúvať svedkov alebo im klásť otázky v konaní pred súdom. Týmto spôsobom sa predpokladá realizácia kontradiktórnosti v trestnom konaní, ktorá sa v zásade uplatňuje vo fáze hlavného pojednávania, nie teda v prípravnom konaní. Ustanovenie § 213 ods. 1 Trestného poriadku priznáva vyšetrovateľovi možnosť povolenia účasti na vyšetrovacích úkonoch obvinenému a umožnenie kladenia otázok z jeho strany svedkom. Takýto postup vyšetrovateľ zvolí najmä vtedy, ak obvinený nemá obhajcu a zároveň úkon spočíva vo výsluchu svedka, u ktorého možno dôvodne predpokladať, že nebude možné ho vypočúť v konaní pred súdom. Pri riešení otázky potreby účasti obvineného na výsluchu svedkov podľa názoru krajskej prokuratúry primárne platí predpoklad, že v konaní pred súdom bude právo obvineného klásť svedkom otázky naplnené. Ustanovenie § 213 ods. 1 Trestného poriadku je preto výnimkou z obvyklého stavu, a to v záujme zachovania kontradiktórnej povahy trestného konania ako celku. Ani v prípade, že účasť sťažovateľa nebola povolená, hoci povolená byť mala, neznamená to automaticky neplatnosť úkonu ako takého, ale len jeho procesnú nepoužiteľnosť ako dôkazu pre účely konania pred súdom, pričom zároveň nie je vylúčené, že takýto materiál nebude ako dôkaz vôbec použitý (osobitne v prípadoch, ak výsledok výsluchu nijako neprospieva potrebám dokazovania).

16. Podľa názoru sťažovateľa krajská prokuratúra už uvedenými úvahami vôbec nereflekovala na skutočnosť, že v prípade účinnej obhajoby sťažovateľa a preukázania jeho prezumovanej nevinoty by sa vec nikdy návrhom na podanie obžaloby a obžalobou na súd ani nedostala a predsúdne trestné konanie by bolo zastavené z dôvodu, že sa skutok nestal, resp. že obvinený sa žiadneho skutku, resp. žiadneho protizákonného konania

nedopustil. Nesprávnym výkladom krajskej prokuratúry však došlo k ohrozeniu práva sťažovateľa na účinnú obhajobu, ale tiež k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v súvislosti s náležitým aplikovaním zásady kontradiktórnosti trestného konania ako celku (teda aj prípravného konania). Krajská prokuratúra nevzala do úvahy ani obdobia, keď sťažovateľ reálne žiadneho obhajcu nemal, a preto zakázaním jeho osobnej účasti na realizovaných výsluchoch v spojení s absenciou obhajcu došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru.

17. V súvislosti s právnym hodnotením vzniknutého stavu sťažovateľ zdôrazňuje, že jeho opakované podnety na porušovanie základných práv a slobôd v súvislosti so zákazom jeho osobnej účasti na výsluchoch v prípravnom konaní posúdila krajská prokuratúra v zmysle § 36 ods. 2 a 3 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Dospela k záveru, že opakované podnety údajne neobsahovali nové skutočnosti oproti predchádzajúcim podnetom sťažovateľa, ktoré boli vybavené vyrozmnením z 15. februára 2019, ako aj skoršími vyrozmneniami z 23. augusta 2018 a 5. novembra 2018. Všetky podnety sťažovateľa posúdila krajská prokuratúra ako opakované podnety, ktorými prejavoval nespokojnosť s vybavením predchádzajúcich podnetov v tej istej veci porušovania základných práv a slobôd v prebiehajúcim prípravnom konaní. Keďže podnet sťažovateľa sa týkal údajne tej istej veci, podaný ďalší podnet bez uvedenia nových skutočností nebolo potrebné znova prešetrovať a stačilo poukázať na vyrozmnenia z 23. augusta 2018 a 5. novembra 2018.

18. Zo strany vyšetrovateľky bola sťažovateľovi opakovane nepovolená účasť na úkonoch prípravného konania a z týchto úkonov sa nevyhotovovali zvukové, resp. zvukovo-obrazové záznamy. Trestné konanie sa viedlo mechanicky, bez reálnej kontroly postupu vyšetrovateľky, hoci tento postup sťažovateľ opakovane namietal. Preto možno mať dôvodné pochybnosti o pravosti zistení skutkového stavu. Navyše je dostatočne preukázané, že vyšetrovateľka, ako aj krajská prokuratúra vôbec nerešpektujú sťažovateľove označené základné práva a slobody.

19. Právo na obhajobu podľa § 34 ods. 1 Trestného poriadku sa vzťahuje na celé trestné konanie. Zabezpečenie tohto práva je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu, keďže právo na obhajobu je dôležitým predpokladom na zistenie skutkového stavu veci (bez dôvodných pochybností), ako aj predpokladom vydania spravodlivého a zákonného rozhodnutia. Nerešpektovanie tohto práva je takým porušením procesných pravidiel, ktoré majú charakter podstatnej vady konania a spôsobujú vo svojich dôsledkoch absolútnu neúčinnosť dôkazov produkovaných za takýchto okolností. Porušenie práva na obhajobu v predsúdnom konaní je dôvodom na odmietnutie obžaloby.

20. Podľa § 213 ods. 1 Trestného poriadku policajt môže povoliť účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch a umožniť mu klásť vypočúvaným svedkom otázky. Postupuje tak najmä vtedy, ak obvinený nemá obhajcu a úkon spočíva vo výsluchu svedka, pri ktorom je dôvodný predpoklad, že ho nebude možné vykonať v konaní pred súdom, iba ak by zabezpečovanie jeho prítomnosti alebo jeho prítomnosť mohli ohroziť vykonanie tohto úkonu. Podľa § 213 ods. 2 Trestného poriadku obhajca má právo od vznesenia obvinenia zúčastniť sa úkonov, ktorých výsledok môže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom, iba ak vykonanie úkonu nemožno odložiť a obhajcu o ňom vyrozumieť. Obvinenému a iným vypočúvaným osobám môže obhajca klásť otázky potom, keď policajt výsluch skončí.

21. Sťažovateľ je v súčasnosti bez obhajcu, v prebiehajúcom trestnom konaní sa obhajuje sám, no napriek tomu mu údajne v zmysle vyrozumenia krajskej prokuratúry z 15. februára 2019 právo na obhajobu nie je odopierané a realizácia jeho obsahu vyplýva z príslušných ustanovení Trestného poriadku a je s nimi v súlade. Pritom v skutočnosti sťažovateľovi v súčasnosti stále nie je zo strany vyšetrovateľky s odobrením krajskej prokuratúry umožnená účasť na výsluchoch, čím dochádza k udržiavaniu nezákonného a protiústavného stavu.

22. Právo sťažovateľa zúčastniť sa vyšetrovacích úkonov v prípravnom konaní, či už spolu s obhajcom, alebo bez neho, nie je v zákone vymedzené tak, že by sa toto právo týkalo iba úkonov smerujúcich výlučne voči jeho osobe. Má totiž jednoznačne definované

právo zúčastniť sa všetkých úkonov spolu s obhajcom alebo bez neho. Argumentácia, podľa ktorej sa úkonov môže zúčastniť obhajca sťažovateľa, a preto sa nemusí povoliť účasť samotného sťažovateľa na týchto vyšetrovacích úkonoch, je v rozpore s ústavou a dohovorom, ale aj so samotným zákonom a je prejavom svojvôle vyšetrovateľky. Tým viac to platí v situácii, ak sťažovateľ v rozhodnom čase obhajcu nemal, resp. teraz, keď sa chce obhajovať sám, no napriek tomu je mu účasť na vyšetrovacích úkonoch zo strany vyšetrovateľky zakazovaná.

23. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu a inú právnu ochranu podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s ust. čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ust. čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa ust. čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., bolo Vyrozumením Krajskej prokuratúry Žilina k Žiadosti o preskúmanie postupu policajta podľa ust. § 210 Trestného poriadku sp. zn. Kv 45/15/5500-302 zo dňa 15.02.2019, právoplatného a vykonateľného dňa 25.02.2019 porušené.

II. Krajská prokuratúra Žilina je povinná uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- EUR a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 415,51 EUR vrátane DPH (1 x prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 163,33 EUR, 1 x písomné podanie na súd vo výške 163,33 EUR, 2 x režijný paušál 9,80 EUR + 20% DPH) na účet jeho právneho zástupcu, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

III. Súd ruší Vyrozumenie Krajskej prokuratúry Žilina k Žiadosti o preskúmanie postupu policajta podľa ust. § 210 Trestného poriadku sp. zn. Kv 45/15/5500-302 zo dňa 15.02.2019, právoplatného a vykonateľného dňa 25.02.2019, vracia vec na ďalšie konanie a zakazuje Krajskej prokuratúre Žilina, aby pod ČVS: ČVS: PPZ-203/NKA-FP-ST-2016 pokračovala v porušovaní základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa a ukladá jej povinnosť obnoviť stav pred porušením, a teda umožniť sťažovateľovi osobnú účasť na realizovaných výsluchoch, ako aj povinnosť zopakovať všetky úkony, na ktorých nebola

postupom zo strany orgánov činných v trestnom konaní osobná účasť sťažovateľovi umožnená v predsúdnom konaní.“

II.

24. Zo žiadosti sťažovateľa z 23. januára 2019 o preskúmanie postupu vyšetrovateľky v konaní vyplýva najprv konštatovanie, že bol predvolaný na výsluch, ktorý sa mal konať 22. januára 2019 o 10.00 h. Sťažovateľ však 15. januára 2019 vážne ochorel, nemohol sa ani hýbať, od 16. januára 2019 bol práceneschopný a bral silné antibiotiká. Napriek tejto skutočnosti mal záujem zúčastniť sa na výsluchu. Hoci z miesta trvalého pobytu vyrazil s dostatočným časovým predstihom, cestou sa musel často zastavovať na čerpacích staniciach a odpočívadlách, pretože sa necítil dobre, ustavične krvácal z nosa a točila sa mu hlava. Telefonicky hovoril s vyšetrovateľkou a uviedol, že na výsluch nie je schopný dostaviť sa na čas z dôvodu zdravotných ťažkostí, ale že je na ceste a výsluchu sa chce podrobiť. Vyšetrovateľka však na tieto argumenty vôbec nerefletovala. Keď sa dostavil na miesto výsluchu do Žiliny (vzdialenej od Pezinka približne 200 km), oproti stanovenému času meškal 50 minút. Vyšetrovateľka ho nechala čakať ďalších 10 minút na chodbe, a potom mu oznámila, že ho vypočúvať nebude, a to aj napriek tomu, že mala časovú rezervu 2 hodiny. Sťažovateľ sa teda na úkon dostavil i napriek zlému zdravotnému stavu, avšak vyšetrovateľka úkon nevykonala z dôvodu jej vlastnej svojvôle. Podľa názoru sťažovateľa vyšetrovateľka bola povinná vziať do úvahy jeho zdravotný stav, pre ktorý dôvodne meškal, o čom ju aj telefonicky informoval. Týmto počínaním vyšetrovateľka zneužila svoje právomoci.

25. Ďalej sťažovateľ uvádza: *„Opakovane žiadam o uvedenie zákonných dôvodov, prečo mi je odopreté právo na obhajobu. Neobstojí odkaz na už rozhodnuté nakoľko sa jedná o protiprávny stav, toto rozhodnutie navyše mne ani nebolo doručené ale iba advokátovi s ktorým som sa ani nestretol.“*

26. Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kv 45/15/5500-302 z 15. februára 2019 označeného ako *„Žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Tr. por. –*

vyrozumenie“ adresovaného sťažovateľovi, ktoré bolo sťažovateľovi doručené podľa dátumovej pečiatky 25. februára 2019, vyplýva, že na podklade žiadosti sťažovateľa z 23. januára 2019 v zmysle ustanovenia § 210 Trestného poriadku bol preskúmaný postup vyšetrovateľky v súvislosti s údajmi uvedenými v žiadosti. V rámci toho sa k obsahu žiadosti vyjadrila aj vyšetrovateľka, ktorej odpoveď bola krajskej prokuratúre doručená 11. februára 2019. K tvrdeniu sťažovateľa, že počas cesty na vyšetrovací úkon telefonicky informoval vyšetrovateľku o tom, že sa nebude môcť dostaviť načas z dôvodu zdravotných ťažkostí, vyšetrovateľka uviedla, že sa so sťažovateľom telefonicky skontaktovala o 9.30 h (t. j. vyšetrovateľka telefonovala sťažovateľovi) a sťažovateľ jej mal povedať, že nevie, či sa dostaví do 10.00 h, avšak nič neoznámil vyšetrovateľke o zdravotných ťažkostiach, pre ktoré bude zrejme meškať. Vyšetrovateľka spolu s obhajcami čakala na príchod sťažovateľa do 10.45 h, keď rozhodla o zrušení úkonu a prítomní obhajcovia odišli. Sťažovateľ sa dostavil krátko pred 11.00 h, t. j. takmer hodinu po stanovenom výsluchu. Vzhľadom na odlišnú interpretáciu obsahu telefonického rozhovoru objektívnym faktom zostáva, že sťažovateľ sa dostavil na plánovaný procesný úkon s výrazným časovým oneskorením. Za danej situácie preto zrušenie úkonu zo strany vyšetrovateľky nemožno chápať ako jej „svojevôľu“, ale ide o legitímny postup vzhľadom na okolnosť, že obhajcovia, ktorí mali právo sa úkonu zúčastniť, už neboli prítomní. Pokiaľ ide o prezentovaný názor sťažovateľa, že vyšetrovateľka bola povinná vziať do úvahy jeho zdravotný stav, pre ktorý „dôvodne“ meškal na procesný úkon, treba uviesť, že sťažovateľ mal svoj zdravotný stav vziať do úvahy predovšetkým sám a prispôbiť mu aj časový harmonogram cesty na miesto výsluchu, prípadne sa z účasti na úkone zo zdravotných dôvodov včas ospravedlniť, k čomu zjavne nedošlo.

27. Napokon k záverečnej časti žiadosti sťažovateľa krajská prokuratúra opakovane uvádza, že *„právo na obhajobu Vám nie je odopierané a realizácia jeho obsahu vyplýva a je súladná s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Vami vznášané pripomienky a požiadavky na zachovanie tohto práva boli už predmetom vyrozumení zasielaných Vám v predchádzajúcom období, na ktoré zároveň odkazujem.“*

III.

28. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

29. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

30. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

31. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

32. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh

preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

33. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

34. Jadrom ústavnej sťažnosti je námietka, že svojvoľným, zákon a označené práva ústavy a dohovoru porušujúcim spôsobom dochádza k obmedzovaniu obhajobných práv sťažovateľa tým, že sa mu ako obvinenému v rámci prípravného konania napriek jeho opakovaným žiadosťiam odmieta (odopiera) možnosť zúčastňovať sa vyšetrovacích úkonov (najmä výsluchov svedkov), a to s odkazom na to, že má obhajcu, ktorý sa môže týchto úkonov zúčastňovať. Pritom nie počas celého doterajšieho vyšetrovania mal obhajcu a nemá ho ani teraz, pretože sa rozhodol obhajovať sám, čo vyplýva z opatrenia sudcu pre prípravné konanie okresného súdu z 21. februára 2019.

35. Z pohľadu ústavného súdu je potrebné predovšetkým zo skutkového hľadiska konštatovať, že sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti v rozpore so skutočnosťou mäťúcim spôsobom tvrdí, že napadnuté vyrozumienie krajskej prokuratúry z 15. februára 2019 má byť

reakciou na jeho sťažnosť z 19. novembra 2018 adresovanú sudcovi pre prípravné konanie okresného súdu. V tejto sťažnosti sa sťažovateľ s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 3 Trestného poriadku domáhal svojho základného práva obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu, keďže podľa jeho právneho názoru právomoc poskytnúť mu ochranu mal v tomto štádiu trestného konania (teda po vznesení obvinenia, avšak ešte pred podaním obžaloby) sudca pre prípravné konanie. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu bol však s poukazom na ustanovenie § 230 Trestného poriadku toho presvedčený, že uvedená právomoc patrí dozorujúcemu prokurátorovi (v danom prípade krajskej prokuratúre), a preto sťažnosť postúpil krajskej prokuratúre ako orgánu príslušnému sa ňou meritórne zaoberať. Na tomto základe sťažovateľ tvrdí, že o jeho sťažnosti z 19. novembra 2018 rozhodla krajská prokuratúra vyrozmúnením z 15. februára 2019.

36. V skutočnosti z vyrozmúnenia krajskej prokuratúry č. k. Kv 45/15/5500-302 z 15. februára 2019 jasne vyplýva, že reagovala na žiadosť sťažovateľa z 23. januára 2019, existenciu ktorej sťažovateľ v texte podanej ústavnej sťažnosti vôbec neuvádza, i keď túto žiadosť predložil ústavnému súdu ako prílohu ústavnej sťažnosti.

37. Zo žiadosti sťažovateľa z 23. januára 2019 o preskúmanie postupu vyšetrovateľky v konaní je zrejmé, že dvoma vetami v rozsahu troch riadkov opakovane žiada o uvedenie zákonných dôvodov, pre ktoré je mu odopreté právo na obhajobu s tým, že odkaz na skoršie oznámenia neobstojí z dôvodu, že ide o protiprávny stav. Navyše toto bolo doručené iba jeho advokátovi, s ktorým sa nestretol (pozri bod 25).

38. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

39. Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor príslušný na vybavenie podnetu je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov odo dňa, keď mu bol podnet

pridelený na vybavenie. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor.

40. Podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor alebo ním určený prokurátor.

41. Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

42. Zo skutkového stavu, ktorý sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, ale aj z pripojených listinných dôkazov, je nepochybné, že sťažovateľ opakovane žiadal krajskú prokuratúru o preskúmanie postupu vyšetrovateľky, ktorá mu neumožňovala od určitého štádia prípravného konania osobne sa zúčastňovať vyšetrovacích úkonov, a to najmä výsluchov svedkov. Hoci je pravdou, že jednotlivé námietky sťažovateľa smerovali vždy voči konkrétnym tvrdeným pochybeniam vyšetrovateľky spočívajúcim najmä v odopretí účasti sťažovateľa na výsluchoch celého radu svedkov, jadro týchto námietok bolo vždy rovnaké a spočívalo vo vyriešení otázky, či postup vyšetrovateľky bol alebo nebol v súlade s ustanovením § 213 ods. 1 Trestného poriadku. Z tohto pohľadu sa javí ako jednoznačné, že podanie sťažovateľa z 23. januára 2019, o ktorom krajská prokuratúra rozhodla vyrozmenním č. k. Kv 45/15/5500-302 z 15. februára 2019, bolo v poradí prinajmenej tretím alebo aj ďalším podnetom v tej istej otázke bez uvedenia nových skutočností, resp. bez toho, aby nadriadený prokurátor zaujal v riešenej právnej otázke odlišné stanovisko.

43. Sťažovateľ síce formálne spochybňuje záver krajskej prokuratúry formuláciou, že táto dospela k záveru, že opakované podnety údajne neobsahovali nové skutočnosti oproti predchádzajúcim skôr vybaveným podnetom (s dôrazom na slovo „údajne“), avšak

nad rámec toho, že záver krajskej prokuratúry označil prívlastkom „údajný“, nijako nepolemizuje s faktmi, z ktorých sa vyvodil záver, že ide o opakované podnety bez nových skutočností. Z argumentácie sťažovateľa jasne vyplýva, že v skutočnosti opakovane trvá na nesprávnosti výkladu ustanovenia § 213 ods. 1 Trestného poriadku zo strany vyšetrovateľky a krajskej prokuratúry.

44. Za daného stavu považuje ústavný súd argumentáciu krajskej prokuratúry za dostatočnú a vyčerpávajúcu, keď s odkazom na skoršie stanoviská v tej istej otázke sa v súlade so zákonom odmietla s ďalším opakovaným podnetom meritórne zaoberať. Stanovisko krajskej prokuratúry sa nejaví ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ má na povinnosti prokurátora pri rozhodovaní o ďalšom opakovanom podnete podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho nemôže znamenať porušenie jeho označených práv.

45. V danej súvislosti ústavný súd ešte dodáva, že odôvodnenie ďalšieho opakovaného podnetu z 23. januára 2019 dvoma vetami v rozsahu troch riadkov už samo osebe indikuje, že toto podanie žiadne nové skutočnosti obsahovať nemohlo.

46. Pokiaľ bol sťažovateľ presvedčený o nesprávnosti právneho názoru krajskej prokuratúry v otázke správneho výkladu § 213 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý táto zaujala vo vyrozumení o opakovanom podnete, na dosiahnutie odlišného právneho posúdenia nemal použiť inštitút ďalšieho opakovaného podnetu podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre (keďže žiadne nové skutočnosti neuvádzal a neexistovalo ani odlišné stanovisko nadriadeného prokurátora). V tomto štádiu sa sťažovateľ mohol obrátiť so sťažnosťou (resp. ústavnou sťažnosťou) na ústavný súd, čo sa však nestalo. Sťažovateľ sa takto bránil až proti vyrozumeniu krajskej prokuratúry o jeho ďalšom opakovanom podnete.

47. Sťažovateľ osobitne namieta, že v priebehu prípravného konania bolo niekoľko období, keď obhajcu nemal (hoci ho chcel mať vo forme ustanovenej bezplatnej obhajoby), no napriek tomu nebol na vyšetrovacie úkony ani v týchto obdobiach prizývaný a nebola mu na nich umožnená účasť. Okrem toho zdôrazňuje, že po tom, ako opatrením sudcu

pre prípravné konanie okresného súdu z 21. februára 2019 na jeho vlastnú žiadosť bolo poverenie pre ustanoveného obhajcu zrušené, obhajuje sa už sám, no napriek tomu nie je mu ani na základe tejto skutočnosti (o ktorej vyšetrovateľku osobitne upovedomil) umožnená prítomnosť pri vyšetrovacích úkonoch.

48. Ústavný súd konštatuje, že v miere, v akej údaje uvádzané sťažovateľom, resp. vyplývajúce z predložených listinných dôkazov to vôbec umožňovali zistiť, sa nedá konštatovať, že by v obdobiach, keď sťažovateľ dočasne nemal ustanoveného bezplatného obhajcu, došlo k vykonávaniu vyšetrovacích úkonov. Z údajov sťažovateľa vyplýva, že JUDr. Müller mu bol ustanovený za obhajcu 15. marca 2018, toto ustanovenie bolo 15. mája 2018 zrušené a 4. júna 2018 mu bol znova ustanovený za obhajcu JUDr. Müller. Neskôr (nevedno kedy) bolo ustanovenie JUDr. Müllera znova zrušené a novým obhajcom sa stal JUDr. Mgr. Bucha. Následne i toto ustanovenie bolo zrušené a za obhajcu sťažovateľa bol ustanovený JUDr. Ing. Lalinský. Ani v týchto ďalších prípadoch nevedno, kedy došlo k zrušeniu ustanovenia obhajcu, resp. k ustanoveniu nového obhajcu. Z opatrení vyšetrovateľky, ktorými informovala sťažovateľa o termínoch výsluchov svedkov, resp. z jej opatrení, ktorými sťažovateľovi nepovolila účasť na výsluchoch svedkov, nevyplýva, že by niektorý z týchto úkonov sa odohral v čase, v ktorom podľa neúplných vedomostí ústavného súdu sťažovateľ dočasne nemal obhajcu.

49. Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa osobitne zdôrazňuje, že hoci sťažovateľ namieta znemožnenie účasti na vyšetrovacích úkonoch v obdobiach, keď bol dočasne bez obhajcu, zároveň však neuvádza, aké úkony sa mali podľa jeho vedomostí v týchto inkriminovaných obdobiach vykonať. Preto ani z tohto hľadiska nie sú sťažnostné tvrdenia sťažovateľa dostatočné a konzekventné.

50. Z predložených listinných dôkazov je nepochybné, že opatrením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 22 Tp 24/2018 z 21. februára 2019 bolo zrušené ustanovenie obhajcu JUDr. Ing. Lalinského, a to na vlastnú žiadosť sťažovateľa z 18. februára 2019, keďže sa rozhodol, že ako osoba s úplným právnickým

vzdelaním sa bude obhajovať sám. Sťažovateľ tvrdí, že ani po tomto opatrení okresného súdu mu nie je umožňovaná účasť na úkonoch prípravného konania.

51. V uvedenej súvislosti ústavný súd uvádza, že ústavnou sťažnosťou napadnuté vyrozumie krajskej prokuratúry č. k. Kv 45/15/5500-302 bolo vydané 15. februára 2019, teda skôr ako opatrenie sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 22 Tp 24/2018 vydané 21. februára 2019. Je preto samozrejmé, že ďalší opakovaný podnet sťažovateľa z 23. januára 2019, ale ani vyrozumie krajskej prokuratúry sa nemohli týkať skutočností, ku ktorým podľa tvrdenia sťažovateľa dochádza po 21. februári 2019. Sťažovateľovi nič nebráni, aby v týchto súvislostiach žiadal krajskú prokuratúru o preskúmanie postupu vyšetrovateľky.

52. Napokon sťažovateľ vytýka sudcovi pre prípravné konanie okresného súdu, že v rozpore s ustanovením § 2 ods. 3 Trestného poriadku mu odmietol poskytnúť ochranu proti zásahom do jeho základných práv a slobôd zo strany vyšetrovateľky, resp. krajskej prokuratúry. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu bol totiž toho názoru, že vzhľadom na ustanovenie § 230 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného konania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, a preto podanie sťažovateľ postúpil na vybavenie krajskej prokuratúre. Ústavný súd nemá možnosť meritórne sa touto námietkou sťažovateľa zaoberať (teda skúmať a interpretovať vzájomný vzťah ustanovenia § 2 ods. 3 a § 230 ods. 1 Trestného poriadku), pretože podaná ústavná sťažnosť nesmeruje proti oznámeniu sudcu pre prípravné konanie okresného súdu.

53. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2019